

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Quartvs. De reditu animæ ad Deum per pœnitentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES QUARTUS.

DE REDITU

ANIMÆ

*Ad DEVM per Pœni-
tentiam.*

Fieri vix potest, ut animæ, post expensum bene obligationis suæ pondus, quo ad DEUM velut ultimum suum finem continuo tendere tenetur; post considerata item obstacula, quibus ab hoc motu avertitur; denique post agnitam miseriam, & funestos erroris sui effectus, non ardenti tangatur desiderio, redeundi ad DEUM: quod cum fieri sine Pœnitentia non possit, ideo hæc quarti hujus diei, & sequentium trium Meditationum occupatio, & materia erit.

Prima igitur ager de necessitate Pœnitentiæ.

Secunda ostendet, quàm hæc necessitas sit universalis.

Tertia afferet motiva Pœnitentiæ.

MEDITATIO X.**De necessitate agenda****Pœnitentiæ, ut quis revertatur
ad DEUM.**

Materiam hujus Meditationis suppeditabit Parabola descripta à S. Luca c. 13. his verbis: Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, & vênit quærens fructum in ea, & non invênit. Dixit autem ad Cultorem vineæ: ecce anni tres sunt, ex quo venio, quærens fructum in ficulnea hac, & non invenio: succide ergo illam; ut quid etiam terram occupat? At ille respondens, dicit illi: Domine, dimitte illam & hoc anno, usque dum fodiam circa illam, & mittam stercora: & siquidem fecerit fructum: sin' autem in futurum succides eam.

Præ lud. 1. erit in memoriam revocare hanc Parabolam.

2. Petere à Dno gratiam penetrandi bene ejus sensum, & inde fructum hauriendi.

PUNCTUM I.

Considera 1. positum te esse in hoc mundo instar arboris, quam tamen peccati Originalis labes

bes sterilem, exsuccam, & penitus corruptam reddidit, ut jam ad nihil amplius utilis esset, quàm ut in ignem æternum conjiceretur. Sed DEUS ex misericordia prorsus singulari, & secreto quodam Divinæ suæ Providentiæ consilio, infinitæ aliarum creaturarum multitudinē te prætulit, &, ut ita dicam, intra Ecclesiæ suæ, vel etiam Religiosi Ordinis (si quidem hanc etiam gratiam indulserit) septa, velut in fertilissimum campum transplantavit, ut illic dignos pœnitentiæ fructus proferres.

Confidera 2. terram istam, in quam transplantatus es, terram esse cultam laboribus, & irrigatam sudore, imò sanguine ipso HOMINIS - DEI; quam quotidie Divinus Justitiæ Sol suis radiis illustrat, & inflamat; quæ hac ipsâ culturâ, qua tu frueris, protulit, & adhuc singulis diebus profert pulcherrimas arbores, hoc est, Animas Illustres, quæ sanctè vivunt, &
 omnis

omnis generis fructus bonorum operum progerminant.

Recole nunc omnem tuam vitam, & deprehendes: te arbori fici, de qua Parabola meminit, quam simillimum esse, cum animam geras bonis operibus destitutam; cum nullas adhuc virtutes collegeris statui tuo debitas; cum satis tibi fuerit nuda progignere folia, id est, externam aliquam speciem oculis objicere, qua homines, imò etiam te ipsum decepisti, cum te ex virtutis lege agere existimasti, quod aut naturali inclinationi, aut humano respectui tribuisti.

Præterea in omni vitæ tuæ cursu ita te gessisti, ac si creaturis tantum, quæ exterioribus capiuntur, non autem Deo, qui cor penetrat, & intima rimatur, placere, & servire deberes. Christus Jesus frequenter ad te invisit, ut videret, an aliquem pœnitentiæ fructum in te reperiret. Sed expectatione sua deceptus, nihil nisi folia invenit,

nit, aut fructus pomis Gomorrhæis
similes, quæ sub pulchro cortice
cinerem, & putridam favillam te-
gebant. An non meritò te per-
stringere poterit iusto illo vitupe-
rio, quo olim apud Prophetam vi-
neam suam reprehendit: *Quid
est, quod debui ultra facere vinea
mea, & non feci ei? an quòd ex-
spectavi, ut faceret uvas, & fe-
cit labruscas?* Isaia 5. v. 4. Quid
poteris huic reprehensioni re-
spondere?

Ah Domine, nihil penitus repo-
nere possum, quàm me ingratum
fuisse! dolore, & lacrimis respon-
dere possum. Spero tamen, Do-
mine, Te, qui hæc sensa, hanc mi-
hi mentem instillasti, non permis-
surum, ut sine fructu evanescant.
Spero etiam: has meas lacrimas,
te auctore expressas, & contriti
cordis mei testes, tuum quoque a-
nimus emollituras, ut mei mise-
rearis, & aptum agenda pœniten-
tiæ tempus concedas.

PUNCTUM II.

CONSIDERA : quam DEO, & tibi
C ipsi injuriam intuleris, quibus
te subjeceris miseris, dum vitam
hucusque tam sterilem, & fordi-
dam duxisti? Non solum DEUM
magnâ gloriâ, Christum fructu
suæ mortis, & sanguinis pro te ef-
fusi, Spiritum Sanctum honore de-
bito pro tot gratiis, quibus te præ-
vênit, Ecclesiam, omnesq; Fideles
bonô exemplô, te ipsum infinitô
meritorum thesaurô, quem com-
parare potuisses, privasti; sed e-
tiam DEUM contempsisti, Servato-
rem tuum rursus cruci affixisti,
Spiritû Sanctum affixisti, te ipsum
in gravissimum Divinæ vindictæ,
illiûsque terribilis sententiæ in ar-
borem infructuosam vibratæ, pe-
riculum coniecisti.

Imaginare insuper tibi, feren-
dam in te sententiam, quam Pater-
familias contra ficum pronuntia-
vit: *Succidite ergo illam, ut quid
etiam*

etiam terram occupat? Heu! Domine, quàm terribilis est ista sententia in se ipsa! mihi verò quàm terribilior, quia in me fulminare videtur! Ego enim arbor sum non sterilis tantum, & fructibus vacua, sed penitus destructa, & corrupta, ad nihil amplius utilis, quàm ut in ignem mittatur. Ignoro fanè: an non in occulto, nec minis justo, ac inscrutabili tuo iudicio contra me dictata jam sit sententia? An non mihi quoque timenda sit funesta illa calamitas, quæ plures alios obruit, qui in mundo boni, honestique putabantur; quibus secreta vanitas, tecta quædam propriæ existimationis cura, & pagana probitas pro virtute fuit; sed re ipsa arbores steriles, & putredine infectæ erant, quæ sub pulchro schemate incompósitos fovebant affectus? Ah, ubi opportunum evitando huic malo remedium inveniam? Utinam haberem aliquem Evangelici hujus Intercessoris,

foris, sententiam in ficum fulminatam suspendentis, æmulatorem, qui hanc ipsam mihi præstaret charitatem, & quam meritus sum, maledictionem aut averteret, aut saltem teneret suspensam! Et ad quem me convertam, nisi ad te, Angele mi Custos, qui à primo vitæ meæ exordio fidelem mei custodiam suscepisti, & constanti zelô me protexisti, etsi me tibi parùm gratum, fidelémque probârim? Spero: te pro me cautionem præstiturum, & de tua in me cura, & de mea erga te fidelitate responsum: sed quia de altero securus, de altero minimè certus sum, rogo te: impetres mihi efficacem illam gratiam, quæ duritiem humani cordis flectere, & gravissimos etiam peccatores ad pœnitentiæ fructus producendos emollire solet.

Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Matth. 3.

Si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis. Luc. 13.

MEDITATIO XI.

Pœnitentiam non tantum magnis Peccatoribus, sed etiam Animis tepidis esse necessariam.

Pro primo Præludio, imaginare tibi Christum Dominum te illis Apocalypseos verbis alloqui: *Vinam frigidus esses, vel calidus! sed quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo. Apoc. 3. v. 15. & 16.*

Pro secundo Præludio, petes à Deo gratiam, qua bene expendas veritatem terribilium illorum verborum; ut firmum concipias propositum, te quamprimum expediendi à periculoso hoc statu, si quidem in illo animam tuam constitutam esse, deprehendas.

PUNCTUM I.

De periculo, in quo Anima tepida constituitur, nisi pœnitentiam agat.

Considera seriò rationes, & motiva

tiva, quæ Christum impellunt, ut præferat statum animæ frigida, statui animæ tepida.

Ratio prima est: quòd iste sit status cœcitatæ, causatæ ab indomitæ animi motibus, qui animæ tepida dominantur; causatæ per continuam dissipationem, in qua vivit, quæ impedit, ne se ipsam inspiciat; per multitudinem peccatorum venialium, quæ illa committit, & per subtractionem luminum, quibus resistit. Hæc porrò cœcitas facit, ut quis sibi formet falsam conscientiam, sub cuius tegmine anima, velut in tuto loco posita, quamvis alias frequentet Sacramenta, plures annos exigit in peccatis, sua consideratione, dignis, quæ tamen cœca passio aut abscondit penitus, aut certè obvelat; quia, ut se corrigat, nec sat voluntatis, nec sat animi habet. Videbis non rarò, homines Religiosos, vel etiam Mundanos, qui aliquam profitentur pietatem, nutrire se-

creta quædam odia, æmulationes
venenatas, periculosos affectus i-
mò & sceleratos, spiritum contra-
dictionis, & murmurationis con-
tra Superiores, fundum quendam
proprii amoris, & superbiæ, qui se
effundat in omnes illorum actio-
nes, atque alios hujus farinae de-
fectus; quos inter velut in tran-
quillo portu vivunt, falsòque sibi
persuadent, nihil illic gravioris cri-
minis latere; quin & rationes quæ-
runt, quibus similes errores ele-
vent, & excusent: quos interim
DEUS, velut gravia peccata, con-
demnat, & condemnabunt, ali-
quando ipsimet, quando in ulti-
mo articulo, propinqua mors sipa-
rium reducet, & nulla passio men-
tis oculos turbabit, quin omnia,
ut in se sunt, intueantur. Heu
Domine! hic tenerioris conscien-
tiæ defectus, hæc relabendi sem-
per in eadem peccata facilitas, hæc
eadem iterum, iterumque confi-
tendi consuetudo, sine ulla emen-
da-

dationis fructu, an non signa sunt alicujus latentis, & quidem gravioris peccati, ex quo hæc cœcitas, & quidquid malorum ex illa sequitur, scaturiat?

Secunda ratio est: quòd reperiantur Animæ, quas DEUS ad sublimem perfectionis gradum evectas vult, & si ipsæ non laborent, ut illuc enitantur, periclitantur de sua salute. Solida hæc, & in Sacris Literis firmata veritas est. Dominus noster minatus est suis Apostolis: nisi converterentur, & renuntiarent ambitioso prærogativæ desiderio, quod quandam inter ipsos zelotypiam excitaverat, ipsos nunquam intraturos in Regnum Cœlorum. Et S. Theresiæ locum ostendit, in Inferno ipsi præparatum, nisi abruptisset affectus minùs defæcatus, qui, etsi ad peccati mortalis malitiam minimè accesserant, quia tamen sublimi illi consilio, quod DEUS de ipsa conceperat, obicem posituri erant, ipsam in ul-

timum exitium rapuissent. Nul-
lum igitur erat pro Theresia, ex
Divino Decreto, medium, utpote
quæ vel inter Seraphinos in Para-
diso, vel inter Dæmones in Tar-
taro collocari debebat. Quis scit,
an non simile quid DEUS de me
statuerit? Certè sanctæ illæ, &
frequentes inspirationes, quæ me
semper monent, & vellicant, ut
me totum tibi committam, Domi-
ne, & vincula rescindam, quibus
me creaturæ tenent, id clarò sat
argumentò testantur; quibus cum
ego, ex mea fœcordia, non respon-
deam, nec debitum morem ge-
ram, faciunt sanè, ut timere debe-
am, ne me altiori tuo, quod de me
formâsti, proposito incautè op-
ponam, & ita me perditum eam.

Tertia & ultima ratio est: quòd
pro pernicioso tepidæ mentis statu
propè nullum supersit remedium.
1. Quia peccata, quæ animæ te-
pidæ committunt, non sunt ita cru-
da, & scandalosa, ut primo suo a-
spe-

spectu animis paulò timidioribus statim horrorem incutiant; sed quia tantùm interna sunt, & plerunque in solo corde morantur, facile effugiunt oculos conscientia minus teneræ, & ad se parùm attentæ; ita ut, cùm illa non cognoscat, de remediis etiam non sit sollicita. Contrà magnus quidam peccator, uti morum suorum perversitatem facile notat, ita citius illius horrore percellitur, & de remedio circumspicit. Atque in hoc sensu Dominus noster dixit: præstare esse frigidum potiùs, quàm tepidum. 2. Quia tepor omnia ferè remedia reddit inutilia, partim quia exiguus profectus, quem anima tepida huc usque ex illis hausit, extinguit desiderium illis deinceps utendi; partim quia illis jam assueta, illorum vires non amplius sentit; & cùm grandes illæ, & terribiles veritates, de procuranda amittendaque æterna salute, sua novitate, & robore maximos quos-

que peccatores concutiant, & prosternant, in animo tepido vix amplius vim habent, quia jam sæpius auditæ, & semper inutiliter rejectæ.

Verùm, mi DEUS, si hoc malum remediò caret, quæ misero mihi, ex hac labe decumbenti, spes superest? Certè nulla, Domine, nisi scirem, te posse, quòd hominibus impossibile videtur, & nullum esse morbum tam insanabilem, & desperatum, qui, te Medico tam bono, tam benevolo, curari non possit. Tuum igitur erit, mi Servator, malis meis medicinam adhibere, & animam meam præparare, ut illâ rectè, utilitèrque utatur.

PUNCTUM II.

Indicia Teporis.

POSTquam in primo puncto vidimus pericula, quæ tepor concit-

citat. Nunc in hoc examinandus est præsens animæ tuæ status. Quem ut probè inspicias, proponenda sunt tibi signa & indicia, ex quibus, velut ex suis effectibus, ipsum cognoscas. Primum igitur est magna in obeundis exercitiis spiritualibus negligentia: nempe preces sine attentione, confessiones sine emendatione, communionem sine præparatione, fervore, & fructu peragere. Secundum, perpetua dissipatio spiritûs, noxia libertate ad obvia quævis, & mille nugæ se effundentis, nullo ferè aut sui, aut DEI habito respectu. Tertium, malus habitus omnia tantum faciendi ad gustum ex consuetudine, aut ad proprium placitum sine interno stimulo; ita ut si quis seipsum bene excuteret, vix inter omnes totius diei, aut etiam integri mensis actiones, unam reperiret purè, & unicè propter DEUM exercitam, de qua non suam quoque partem aut consuetudo,

aut naturalis proclivitas, aut respectus humanus, aut alia quædam animi affectio sibi vendicaret. Quartum, quædam pigritia in comparandis virtutibus statui suo propriis. Quintum, nausea rerum spiritualium, cum nimirum jugum Christi incipit esse grave, & exercitia pietatis fiunt onerosa; cum doctrina Evangelica de sui ipsius odio, de amore crucis, de humilitate, de necessitate se ipsum subigendi, & per viam arctam incendi, videntur esse incomprehensibilis difficultatis, & exercitium virtutis propè impossibile. Sextum denique, obductus quidam conscientia callus ad res parvas, cum quis facile, & positò studio, committit omnis generis peccata venialia; cum quis in mille obviis casibus magis creaturis, quàm DEO placere studet, nec horret, se sine scrupulo objicere occasionibus periculosis.

Heu, anima mea! an non depre-

prehendis in te quædam, vel potius omnia hujus teporis indicia, quæ tibi timorem injiciant terribilium, quæ inde sequuntur, discriminum? Ita, Domine, agnosco fanè, & sincerè fateor: quid enim coram te audeam dissimulare? aut cur mihi velim blandiri, ut me ipsum decipiam, & perdam? Verum omnino est, me huc usque in miserabili hoc teporis statu vixisse, tantò majori cum periculo, quantò minus funestos ejusdem effectus & agnoscebam, & timebam. Nunc autem, cùm per tuam gratiam videam periculum, cui expositus sum, præbe mihi auxilium necessarium, quo, mutata vitæ meæ ratione, illud effugiam. Fac, Domine, ut justo tanti mali metu perculsus, superem vanos illos timores, qui me impedire possent, ne tibi serviam eo fervore, qui longè antecedit illam ignaviam, quam ad hoc usque tempus in tuo servitio prodidi.

Spiritu ferventes, Domino servientes. Rom. 12.

Maledictus, qui facit opus Domini fraudulenter. Jerem. 48.

MEDITATIO XII.

De misericordia, & bonitate, qua DEUS Peccatorem quaerit, & recipit ad poenitentiam; quaerviunt pro motivo ad Contritionem, & perfectam Poenitentiam.

PUNCTUM I.

De Bonitate, qua Deus Animam peccatricem quaerit.

CONSIDERA infinitam misericordiam, qua DEUS usque eò se demittit, ut primus ipse vilissimam creaturam, à qua offensus fuit, quaerat. Hoc sanè est, quod Regium Psalten in admirationem rapuit, & exclamare coëgit: *Quid est homo, quod memor es ejus, aut filius hominis, quia visitas eum?*
Psal.

Psal. 8. v. 5. Hæc porrò indagatio, qua DEUS animam peccatricem quærit, quatuor præcipuè dotibus excellit, quæ ipsam infinitè amabilem reddunt, ut meritò cor nostrum percellere, & penitus expugnare debeat.

Prima est: quòd, postquam ipsum offendimus, tamen ipse primus nos quærat. Nec enim nos vel unicum gressum versus ipsum movere possumus, nisi ipse nos suâ gratiâ præveniat. Possumus quidem ex nobismet ipsis ab ipso recedere; sed rursus ad ipsum accedere, nisi ipse nos traxerit, ex nobismet ipsis non possumus. Quæ, obsecro, Bonitas! Quis unquam audivit, esse hominis offensi, requirere illum, à quo offensus est? Quis Regum aliquando rogavit læsæ majestatis suæ reum, ut gratiam suam reciperet? Et tamen hoc facit DEUS, cum animam peccatricem ad pœnitentiam invitat. Sed fuitne aliquando homo tam sceleratus,

ratus, qui ipsius gratiam repudiaret? Ah! hoc est, quod ego, ^ô mi DEUS, toties feci, quoties agere pœnitentiam recusavi. Qualis cœcitas! qualis animi ingrati nota!

Secunda: quòd DEUS nos quærat tanta cum sollicitudine, cum tamen nobis minimè opus habeat. Licèt enim omnes æternùm periremus, DEO penitus nihil aut de sua magnitudine, aut de sua gloria, aut de sua felicitate decederet. Nihilominus, si viam modùmque observes, inquit S. Thomas, quò DEUS peccatorem quærit, diceres: hominem esse DEUM ipsius DEI, & hujus felicitatem ab illo dependere. Quod abunde docet Parabola de bono Pastore, qui in deserto reliquit 99 oves, ut in unam unicam aberrantem inquireret, nec passus est se absterreri à labore, nec à longitudine, nec ab itineris difficultate. Et postquam illam invenit, sine ullo indignantis animi signo complexus est illam, & in hume-

meros sublatam ad gregem suum
reduxit; quin & vicinos invitavit,
ut sibi de inventa ovicula gratula-
rentur.

Tertia: quòd, cum Dominus,
& DEUS sit, quærat animam pecca-
tricem tanta cum indulgentia. Ac-
comodat enim se ipsius genio, fra-
gilitati, & inclinationi. Observat
tempus opportunum, & in omnes
se formas componit, ut se possit in
animum peccatoris insinuare.
Quod clarissimè apparet ex histo-
ria de Samaritana, & ego ipse cen-
ties in me ipso expertus sum.

Quarta denique est, quòd DEUS
quærat constanter. Quanto tem-
pore, ô mi DEUS, me jam urfisti
per tuas inspirationes, ut ad te redi-
rem? Quoties in me indagasti, e-
tiam cum in medio turpitudinum
& scelerum meorum luto hare-
rem? Et ego te ferè semper repuli.
Nunc denique, mi DEUS, necesse
est, ut tibi arma cedam. Certè
cor obstinatum, & omni humano
sen-

sensu destitutum gererem, nisi tam amabili indagini acquiescerem, & cum Propheta exclamarem: Domine, erravi, sicut ovis, quæ periiit. Psal. 118. v. 176. Nunc me tibi totum, Domine, cedo, nunquam à te ampliùs recessurus.

PUNCTUM II.

Bonitas, qua Deus Peccatorem recipit, adumbrata per Parabolam Filij prodigi.

Considera: Filium prodigum, fastidita paterna domo, petiisse, sibi dari portionem suam; qua obtenta, profectus est in regionem longinquam, ubi vitâ in omnem licentiam effusâ, dissipavit omnem substantiam suam, ita ut ad incitâ & famem redactus, adhærere coactus sit cuidam Civium illius regionis, qui illum misit in villam suam, ut pasceret porcos. Et cupiebat implere ventrem de filiquis, quas porci manducabant, & nemo

mo illi dabat. In se autem reversus, dixit: quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus? & ego hic fame pereor! Surgam, & ibo ad patrem meum, & dicam ei: Pater, peccavi in Cœlum, & coram te: jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me, sicut unum de mercenariis tuis. Surrexit igitur, & venit ad Patrem suum; quem cum Pater conspexisset, confestim accurrit, & amplexus est eum, quin vel unico verbo impotentem ipsius libidinem castigaret. Sed solutus in teneras lacrimas, stola prima ipsum indui, & quamprimum magnificum instrui convivium jussit, quo amicos, & vicinos excepit, conceptique ob recuperatum filium, gaudii participes fecit. Applica nunc hanc parabolam, &

Confidera, qua ratione tu DEUM, optimum omnium & amantissimum Patrem deserueris, quove modo bonis, quæ tibi concessit, tur-

turpiter in ipsius offensam abusus
fis. Considera præterea: DEUM,
ex singulari sua bonitate, permisit
se, ut usus amorque creaturarum
te minimè fatiaret; sed insperata tuis
voluptatibus quadam amaritie, aut
immissa tibi aliqua afflictione, id
effecisse, ut ad te redires, teque
cognosceres non ideo natum, &
in amplissimo hoc mundi theatro
positum, ut bestiarum more te pe-
rituris voluptatibus immergeres,
sed ut DEO viveres, & servires: at-
que ita tibi inspirasse novum desi-
derium, què ad ipsum revertere-
ris. Rediistine ea animi prompti-
tudine & sinceritate, qua Filius
prodigus reversus est? Si hoc non-
dum præstitisti, quid, amabò, co-
gitasti? Fac id, obsecro, nunc, &
accede, ac propera ad hunc Pa-
trem, bonitate & misericordia ple-
num, nec time repulsam. Etsi e-
nim, ut filium decet, te non ges-
seris, ipse tamen patrem nunquam
exiit. Prosterne te ad ipsius pe-
des,

des , pari cum Filio prodigo ani-
mi sensu , & dic cum ipso : Ah ! mi
Pater , peccavi in Cælum , & co-
ram te ac omnibus creaturis ! Verè
mihi semper fuisti Pater tenerrimo
affectu plenus , & ego me tibi ut
inimico opposui . Jam non sum
dignus vocari filius tuus : magni
mihi beneficii loco erit , si me in
numerum tuorum mancipiorum
adlegeris : modò mihi liceat esse
domi tuæ , id satis erit . Ibi perpe-
tuâ memoriâ recolam & tuam in
me singularem beneficentiam , &
meum erga te ingratum animum .
Spero etiam : te mihi fore , licet fi-
liorum inhumanissimo , Patrem
benignissimum , qui me quoque
recipiat in suorum numerum , in-
duâtque rursus primâ stolâ suæ
gratiæ , qua ego me ipsum tam tur-
piter exui , & privavi . Spero de-
nique : te me invitaturum ad sa-
crum Convivium , in quo reficiar ,
& nutriar Carne , & Sanguine Filii
tui , Redemptoris mei .

Dixi

*Dixi, confitebor adversum me
injustitiam meam Domino: & tu
remisisti impietatem peccati mei.
Psal. 31.*

*Cor contritum, & humiliatum,
DEUS, non despicias. Psal. 50.*

*DEUS, vita mea, qui persecu-
tus es fugientem te, & oblitum tui
non es oblitus? S. Aug.*

*Talis vita mea! nunquid vita,
DEUS meus? S. Aug.*

CONSIDERATIO IV.

De S. Communionem.

I. **S**I Sacramentum Eucharistiae
est omnium sanctissimum &
augustissimum, jure dicere possu-
mus: Communionem, qua ejus-
dem nos participes reddimus, es-
se actum humanæ vitæ summi, ma-
ximique momenti, & quod con-
sequens est, exigere à nobis cu-
ram, & diligentiam accuratissi-
mam, qua nos ad illam præpare-
mus. Si in omni vita nostra tan-
tum

tum semel sacram Synaxin accedere deberemus, illa tota, etsi longissima foret, merito impenderetur, ad nos dignè præparandos, pro obeundo tam sancto, tamque tremendo Mysterio.

II. Hoc tamen propterea nos minimè ab aditu arcere, quin imò potius impellere debet, ut accedamus meliori cum dispositione, & quæ proportionem habeat, non quidem cum magnitudine Majestatis & Sanctitatis illius, quem recipere volumus (hanc enim, creatura nulla præstare poterit) sed cum tenuitate nostrarum virium, quas intendere, & impendere omnes debemus, ut, quantum quidem agere possumus, nos dignos reddamus communionem Divini hujus Mysterii. Malè igitur ratiocinantur, qui ita arguunt: nolo communicare, quia indignum me sentio. Quin potius ita discurrendum est: conabor, quantò potero studiò, ut me sacra Communionem dignum

dignum reddam, atque ita in partem veniam gratiarum, quas Dominus illis indulgere solet, qui se ipsi adiungunt.

III. Frequenter igitur, & quoties poteris, accede hanc sacramentam, ad quam te Christus ipse invitavit. Ideo enim hoc adorabile Mystrium instituit sub speciebus panis, ut ostenderet, illud non minus necessarium esse animis nostris roborandis, ac panem nutriendis corporibus. Vocavit etiam panem nostrum quotidianum, ut doceret, usum ipsius nobis debere esse perquam familiarem. Ad hoc suum Convivium accire jubet pauperes & cœcos, ut, quacunque denique miseria & infirmitate premamur, modò adhuc vivamus, nos minimè patiamur à manducando hoc pane vitæ avocari. Longè igitur absit, ut morbi & miseriæ nostræ nos inde excludant. Sapiens iste animorum nostrorum Medicus ideo nobis Divinum

num hoc nutrimentum offert, ut nos illo roboret, & soletur.

IV. Noli proinde te amplius excusare, quod Cœlesti hac dape indignus sis. Hoc enim excusandi modo, quid aliud diceres, quàm te ideo nolle capere cibum, quia sine cibo natura sustineri non potest? ideo te rejicere medicinam, quia magnitudo morbi illam necessariam reddit? & ideo te nolle accedere ignem, quia rigori frigoris propè succumbis? Si debilis es, restaura te hoc cibo fortium: si æger es, fume hanc medicinam, tam efficacem, tamque universalem, ut omnibus morbis mederi possit: si languidus, & in servitio DEI frigidus es, accede hanc ardentem Divini amoris fornacem, ut frigus excutias, & te inflammes.

V. Iterum, iterumque dico: non est legitima, quam arbitraris, excusatio; quia te indignum agnoscis. Si enim de dignitate judicandum est, quis audebit Divina hæc

My-

Myſteria accedere? Ille dignus accedit, qui ſe indignum credit, tamen omnia agit, ut indignus non ſit. Qui contendit: opus eſſe ad ſuſcipiendam ſacram Euchariftiam, perfecta ſanctitate, is excludit univerſum propè genus humanum, contra tam generalem, & tam ſeriam Chriſti Domini invitationem; & pro diſpoſitione ad S. Communionem requirit id, quod debet eſſe ipſius fructus.

VI. Generales porrò diſpoſitiones, quibus nos ad Angelicum hoc Epulum præparare debemus ſunt: profunda animi demiffio: propria miſeriæ noſtræ cõfeſſio: certa quædam ſpiritûs noſtri fames, quæ & neceſſitatem hujus nutrimenti, & avidum ex illo proficiendi affectum prodat: magna cordis puritas, aut ſaltem promptum illius comparandæ propoſitum: ardens denique deſiderium tendendi ad ſcopum, quem Chriſtus per S. Euchariftiæ institutionem nobis præfixit,

fixit; qui est intima cum ipso unio,
& plena in ipsius voluntatem re-
signatio.

VII. Plures sunt, & ante oculos
positi libri, qui utilissimos se ad S.
Communionem præparandi mo-
dos docent. Quilibet seligat, quem
sibi maximè proficuum judicave-
rit. Ego unum dictabo, quo om-
nes facilè uti poterunt. Capien-
dum igitur pridie initium.

1. Offeres matutino statim tem-
pore omnes totius diei actiones,
& bona opera, meritis & sanguine
Christi tincta, ut ita necessariam
rectè communicandi gratiam af-
sequaris.

2. Collectum toto die animum
geres, & omnes cordis tui motus
vigili custodia observabis.

3. Pro precibus jaculatoriis a-
ptos in hanc rem ex Sacris Literis
textus depromes, qui aut deside-
rium hujus cibi, aut confessionem
tuæ infirmitatis explicent.

4. Exercebis quosdam actus, &

G

pia

pia opera, tui subigendi studiô,
qualis præcipuè esse potest visita-
tio pauperum & captivorum; ut
ita majori reverentia illum ex-
cipias, qui te visitatum veniet.

5. A prandio leges capitulum ex
libello de Imitatione Christi, quod
de hac materia tractet.

6. Vesperis invises ad SS. Sacra-
mentum, & Christum Dominum
invitabis, ut ipsemet suâ gratiâ cor
& animam tuam illustret, quò di-
gnius ipsum possis recipere.

7. Antequam decumbas, in-
strues tuam meditationem pro
crastino die de S. Communione
& his occupatus cogitationibus
somnia te committes, invocatô pri-
us Angelô Tutelari tuô, ut vige-
lias agere dignetur super cor tu-
um, ne quid intra noctem accidat,
quod fauciare puritatem possit, ad
sumendum Divinum hunc Cibum
tantopere necessariam.

8. Postero die, quàm primùm
evigilaveris, primam cogitationem

de S. Communionem concipies, tibi-
 bique præsentem imaginaberis S.
 Angelum Custodem, his te verbis
 animantem: *Ecce Sponsus venit!*
exite obviam illi. His imbutus
 cogitationibus, orationem tuam
 auspicaberis, quam solitò ferven-
 tius, velut optimam dispositionem
 ad S. Communionem, perages.

9. Collectos tenebis animi cor-
 porisque sensus, usquedum ad
 templum concedas, & semotis a-
 liis negotiis, huic soli mentem affi-
 ges, suaviter identidem tecum re-
 colendo: quis est, qui venit? DE-
 us. Ad quem venit? ad hominem
 miserabilem, ad terræ vermicu-
 lum, ad peccatorem. Quare ve-
 nit? ut se ipsum tibi communicet,
 & intimè jungat.

10. His cogitationibus vacabis
 etiam durante Missæ officio, quod
 Comunionem præcedit; sub quo,
 duplicato fervore, renovabis, ac-
 cendésque magis ac magis deside-
 ria tua, quò paratior sis ad illum

recipiendum, qui solus omni ex parte illa fatiare potest. Proximus comunioni, diversos elicies actus, fidei primùm de hoc tam grandi Mysterio; tum adorationis plenæ timore & veneratione in conspectu Divinæ Majestatis; deinde profundæ humilitatis in consideratione tuæ fragilitatis, miseriæ, nihili; magnæ confidentiæ in illius bonitatem, qui ad te venit, & ardentissimi desiderii, illum amplectendi, & tecum uniendi, exclamando cum sponsa: veni, veni Domine; denique tenerrimi, & sinceri amoris, qui ipse optima etiam est ad S. Comunionem præparatio, & præcipuus, qui ex illa colligi debet, fructus.

11. His ita instructus adjumentis, accede sacramentum Mensam, & suscepto, qua poteris modestia, respectu & fervore, Christi Corpore, te ipsum intra, ut omnia hujus temporis momenta, quam diligentissimè impendas; est enim, ut

S. Theresia dicere solebat, totius vitæ tuæ pretiosissimum, & quo possis infinitos congregare thesauros, si quidem hac occasione bene uti scias, qua ad te venit Dominus noster, ut te donis, & bonis suis impleat.

12. Abjicies te igitur ad ipsius pedes, & excitatâ rursus, de Christi Domini præsentia, fide, ipsum adorabis mixta cum profundissimo respectu admiratione, quòd DEUS omnis gloriæ & Majestatis se usque adeò demittat, ut etiam intra hominis peccatoris cor, stupendò prorsus, & supra omnes naturæ leges elevatò miraculò, habitare dignetur; atque ita attonitus cum Salomone exclamabis: Quid? Domine, Cœli capere non possunt Majestatem tuam, & tu illam includis intra sinum unius hominis! aut cum S. Elisabetha: Unde mihi hoc, ut veniat Dominus meus ad me? Post hos piæ admirationis sensus, conaberis, quantum poteris,

ris, gratum tuo Servatori animum
testificari; & quia reddendæ gra-
tiæ te prorsus imparem deprehen-
des, invitabis omnes creaturas ad
ipsum benedicendum, offeresque
ipsi amorem, quo ipsum beati Cœ-
lites complectuntur, & fervorem,
quo hoc admirabile Mysterium
sanctæ Animæ frequentare solent.

13. Expones ipsi tuas angusti-
as, tuas misérias, & necessitates.
Quandoque ipsum impensè roga-
bis, ut te illis liberet; quandoque
satis tibi erit magno humilitatis, &
vivæ confidentiæ affectu, cum S.
Martha dicere: Domine, quem a-
mas, infirmatur. Possúmne ego
de tuo in me amore dubitare, post-
quam tanta pro me præstitisti? Po-
tésne tu meas infirmitates videre,
& illis non mederi, postquam me
tantopere amas? Quandoque cum
Magdalena procumbes ad ipsius
pedes, ut audias amabiles ipsius re-
prehensiones, & salutaria consilia,
quæ tibi suggeret. Sed super om-
nia,

nia, nunquam omittes gratum ipsi offerre sacrificium, sanctè promittendo seriam tui emendationem circa illum maximè defectum, quem ipsi præ reliquis displicere intelliges. Quandoque sine ulla petitione, te totum ipsi committes, hoc unum protestando: ipsum & tui cordis, & omnium, quæ in te sunt, absolutissimum Dominum. Denique non minùs, ac Jacob Angelum, ipsum priùs à te non dimittes, quàm suam ab ipso petieris benedictionem, & expletionem desiderii, quo ardebat, cùm ad te veniret, nempe ut se tibi uniret.

LECTIO

Pro quarto Die.

Ex S. Scriptura Cap. II. Jerem. & Cap. V.
S. Lucæ.

Ex Lib. de Imit. Christi Cap. XIX. &
XXV. Lib. I.

Ex Duce Peccat. Ludov. Granat. Cap. XXIV.
Lib. I.

G 4

DIES